

berettiget efter skattereglerne, og dermed at de regnskabsmæssige nedskrivninger ved finansiel leasing ikke umiddelbart kan fradrages. Da finansiel leasing udgør en aktivitet, der bør være omfattet af de nye regler, er det derfor fastsat, at finansiel leasing i relation til kravet om, at nedskrivningen skal vedrøre tab, der i øvrigt er fradragsberettiget, skal betragtes som et udlån. Det vil sige, at nedskrivningerne ved finansiel leasing kan fradrages dog med de samme begrænsninger, som gælder i forhold til nedskrivninger på andre udlån, herunder f.eks. reglen i kursgevinstlovens § 4, hvorefter der ikke er fradragsret for tab på fordringer på et koncernforbundet selskab.

Såfremt der i forhold til et godkendt selskab efterfølgende indtræder ændringer, således at en eller flere af betingelserne ikke længere er opfyldt, bortfalder adgangen til at foretage fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser.

I tilfældet af bortfald skal selskabet ved opgørelsen af gevinst og tab på fordringer, der er erhvervet før det indkomstår, hvor bortfaldet indtræder, i stedet for anskaffelsessummen anvende anskaffelsessummen nedsat med den fradragsberettigede regnskabsmæssige ultimohensættelse i det sidste indkomstår, hvor reglerne om fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser har kunnet anvendes.

Bortfaldet er endegyldigt, dvs. at det ikke er muligt for samme selskab på et senere tidspunkt på ny at vælge en anvendelse af disse regler. Begrundelsen herfor er, at der ellers kan spekuleres i reglerne. I tilfælde af omstruktureringer må det bero på en konkret vurdering, om der efter omstruktureringen er tale om samme selskab eller et eller flere nye selskaber. Er der f.eks. tale om en fusion, hvor det modtagende selskab anvender reglerne om fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser, men det indskydende selskab har fortabt retten til at anvende disse regler, vil det modtagende selskab kunne fortsætte med at anvende reglerne om fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser.

I forhold til betingelserne om organisationsform, regnskabsår, regnskabsregler og revision indtræder bortfaldet med virkning fra og med det indkomstår, hvor ændringer har betydet, at betingelserne ikke længere er opfyldt. Det konsekvente bortfald skyldes, at det i og med at selskabet har ubetinget indflydelse på organisationsform, regnskabsår, anvendte regnskabsregler og valg af om revisor skal være statsautoriseret eller ej, er muligt at ændre herpå, således at betingelserne kun er opfyldt i de år, hvor det er en fordel for selskabet at anvende reglerne.

For så vidt angår en manglende opfyldelse af betingelsen om hovedvirksomhed, er der fastsat lempeligere regler, idet det accepteres, at selskabet i en sammenhængende periode på op til 3 år ikke overholder betingelsen, uden at dette medfører et bortfald af adgangen til fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser. Der er tale om accept af én periode på maksimalt 3 år. Det vil sige, at såfremt et selskab i en periode på f.eks. 2 år ikke har overholdt betingelsen, afløst af en periode på f.eks. 4 år, hvor betingelsen overholdes, for derefter at komme i en situation, hvor betingelsen ikke overholdes, så er konsekvensen som udgangspunkt, at adgangen til at anvende reglerne om fradrag for nedskrivninger og hensættelser er bortfaldet én gang for alle.

Selvom selskabet ud over den tilladte sammenhængende periode på maksimalt 3 år, ikke overholder betingelsen om hovedvirksomhed, vil der dog fortsat være mulighed for at anvende reglerne om fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger og hensættelser. Der er således indsat en dispensationsbestemmelse, hvorefter skatteministeren kan give tilladelse til, at reglerne kan anvendes selvom kravet til hovedvirksomhed ikke er opfyldt. Tilladelse kan gives, hvor størrelsen af de aktiviteter, der kan indgå i bedømmelsen af kravet om hovedvirksomhed, trods nedgangen fortsat ligger tæt på de opstillede grænser, og nedgangen ikke kan anses for varig. Tilladelsen kan gøres tidsbegrænset netop for undgå, at der gives adgang til en fortsat anvendelse af reglerne i situationer, hvor der er tale om varig nedgang af de aktiviteter, der kan henregnes til hovedvirksomhed. Endvidere vil en tilladelse f.eks. kunne være aktuel i forbindelse med en skattefri fusion mellem to finansieringsselskaber, hvor det modtagende selskab har fortabt adgangen til at anvende reglerne, mens det indskydende selskab fortsat vil have haft muligheden. Uden tilladelse vil reglerne ikke kunne anvendes, idet samme selskab (det modtagende selskab) har fortabt retten.

Baggrunden for de lempeligere krav til opfyldelse af betingelsen om hovedvirksomhed er, at også omstændigheder uden for selskabets direkte indflydelse kan have indvirkning på, om betingelsen er opfyldt eller ej.

Der foreslås derudover en justering af reglen i kursgevinstlovens § 25, stk. 6, idet henvisningen i § 25, stk. 6, 2. pkt. til udenlandske kreditinstitutter, der ejes af dansk selskaber, udgår.

Udenlandske kreditinstitutter, der ejes af danske selskaber, er ikke omfattet af dansk skattepligt, hvorfor danske regler om fradrag for de regnskabsmæssige nedskrivninger på udlån og hensættelser på garantier